

Era odată un magician, Prună Semilună, care avea un cal cam repezit, pe care-l botezase Bob Zăbavă. Bine, pe cal voise să-l boteze Bob Zăbală, pentru că mușca tot timpul, nerăbdător, din zăbală. Dar magicianul avea un defect de vorbire: pronunța „V” în loc de „L”.

„Cum îl cheamă pe calul tău?”, îl întrebau unii și alții. „Cavuv meu? Bob Zăbavă iv cheamă”, le răspundea Prună. „De la ce vine numele?” „Cum de va ce? De va zăbavă. vogic!”

Ei, nu contează ce înțelegeau ceilalți. Important e că toți îi ziceau calului Bob Zăbavă.

Magicianul aflate într-o zi leacul secret pentru o viață lungă. Era o rădăcină greu de găsit, numită „rădăcină de răbdare”. Așa că-i veni ideea să-l trimită pe Bob s-o caute. Dar, ca s-o caute, calul trebuia să ajungă în lumea ființelor minuscule de pe pământ. Ele trebuie să fi știut unde se află.

Cu o formulă de-ale lui și cu bagheta fermecată, Prună Semilună îl prefăcu pe Bob Zăbavă într-un cal minuscul, cât un bob de strugure.

Când să o ia din loc, Bob Zăbavă dădu peste cizma magicianului.
Văzându-l, acesta îl luă la rost:

– Căvuțuve, văd că umbvi teveveu. Nu te mai vāvāi, afvā ce ți-am cerut să afvi...

– Ce tot zici acolo? îl întrebă Bob, încă nedeprins cu vorba ciudată a stăpânului.

– Ești fuduv de urechi? Credeam că-mi ești voiav...

– Nu pricep, lasă-mă că n-am timp. Caut o doamnă... Inelata.

Furnicile bănuiau pe unde umblă Madam Renata Inelata. Se opriră în dreptul unei găuri și i-o arătară lui Bob Zăbavă. De-acolo începeau galeriile acelei distinse doamne.

Căluțul se aruncă îndată-n gaură și-o luă la galop – trop-trop-trop! Striga de mama focului: Madam Renata! Madam Renata!

Ecoul se întorcea către el: Renataaaa! Renataaaa! și el credea că madam îi răspunde.

Așa că galopa și mai tare spre locul de unde venea ecoul.

Furnicile abia se puteau ține după el. La un moment dat, îl pierdură din ochi.

Căluțul se trezi singur într-un loc întunecat. I se păru că doi ochi îl privesc din beznă.

– Hei! E cineva aici? șopti el.

– Șșș! se auzi atunci.

